

Op deze feesten werden de meeste intriges gesponnen en complotten gesmeed. Het was een concert van de geheimzinnigste wachtwoorden, een pantomime van de meest duistere gebaren. Plotseling naderde de dame van het neusdoekje!

„Oppassen is de boodschap!” zeide zij. „Dank voor de uwe, al kwam ze te laat. Maar ik zie al, deze komt ook te laat! Gij zijt op Mylady verliefd, ongelukkige! Neem deze speld. Prik u niet!”

Zij verwijderde zich. Een oogenblik daarop zag hij den koning de dame van het batis-ten neusdoekje naderen, en den arm bieden. Het was de koningin zelf. Dat was een bijzondere gewaarwording!

Terwijl d'Artagnan daarover stond na te denken, en tegen een pilaar leunde, hoorde hij daarachter een stem, die hem bekend voorkwam.

„Kent Mylady het onderscheid tusschen een musketier en zijn musket? Neen? Een musket geeft een knal, en een musketier is een kwal”.

De oogen van onzen held schoten vlammen, die dadelijk door tranen van ergernis werden gebluscht, toen hij een slip van den bruinen mantel zag. Hij trok zijn degen, en sprong achter de pilaar. De vreemdeling was verdwenen! D'Artagnan ging naar huis.

Mylady's kameniertje beminde hem evenzeer als hij haar meesteres liefhad; beide vrouwen waren in alle opzichten voorkomend en d'Artagnan was uitermate bezet. Hij had nu drie liefden, één platonische (de koningin), één politieke (Mylady) en één voor uitspanning (het kamermeisje). Dat was aangenaam, maar ook gevaarlijk. Want vergissen is menschelijk.

Eens, bij een zeer teedere samenkomst, noemde hij Mylady, Kitty. Dit was echter de naam van het kamermeisje.

Mylady vloog verwoed op.

„Mijnheer is populair!” siste zij.

Zij greep d'Artagnan's degen en had hem bijna doorstoken! Hij had niets om zich te

verdedigen dan de speld der koningin, waarmee hij Mylady's stooten handig pareerde. Maar zenuwachtig werk was het wel.

Het schuim stond haar op de lippen. Zij was zóó nog mooier dan ooit! D'Artagnan toefde echter niet om haar te bewonderen, maar liep hard weg — voor het eerst van zijn leven. Hij droeg momenteel slechts één enig kleedingstuk, maar gelukkig hadden zij elkaar in dat opzicht niets te verwijten en moest zij de vervolging opgeven.

Ofschoon d'Artagnan een zeer welgemaakt persoon mocht heeten, was hij blij dat het zoo vroeg in den morgen was en de drukte op straat niet groot. Ook boezemde zijn oog evenveel ontzag in als zijn verder voorkomen opzien baarde. Zelfs de vischwijven uitten haar belangstelling en vreugde slechts op eerbiedigen afstand.

Ventrebleu! Daar kwam Kitty aan! Zij stond versted!

„Foei!” riep zij. . . . „Gij knijpt de kat in het donker!”

„Ja u, kamerkatje!” riep d'Artagnan. . . . „Maar niet zonder handschoenen aan. Bovendien heb ik nu een kater”.

Hij wierp haar de kostbare speld der koningin toe, waarmee zij zich terstond doorstak. Dit was misschien in d'Artagnan's welbegrepen belang, toch achtte hij tijd, plaats en instrument slecht gekozen. Maar zoo zijn zij. Kwalijknemend. En zelf niet delicaat.

D'Artagnan liet de speld, niet zonder hartzeer, in den steek, die doodelijk was.

HOOFDSTUK VI.

Aan de mazen ontglipt.

Op deze wijze bereikte hij het huis van Athos, en deed zijn verhaal, Athos stak zijn misnoegen niet onder stoelen of banken, maar een pijp op en een korte rede af.

„Men zegt wel, dat alle goede dingen in drieën bestaan”, zei hij, „doch dat is nu geen excuus, want een vrouw is geen goed ding, maar een kwaad. En niet eens een nood-